

Ngày Vía Đức Ngài viết về kho tàng của Đức Ngài

Lúc trước (trước năm 2001), có nhiều vị cho riêng Thầy tiền, vàng để Thầy chi dụng cá nhân (cho riêng Thầy vào những dịp Sinh Nhật, ... chứ không phải là đóng góp cho Đạo) nhưng Thầy chưa hề sử dụng nó, tất cả Thầy cất lại, vàng thì Thầy để dành sau này xây dựng xong Chí Tôn Điện thì dùng nó để dát trên mặt thềm. Tất cả Thầy cất vào một thùng rồi đem đi chôn. Còn tiền thì Thầy cũng cất vào một thùng rồi đem đi chôn mà không gửi vào ngân hàng. Vì Thầy nghĩ, số tiền đó để dùng làm việc hậu sự, cần kíp cho Pháp Đạo, lỡ trong xã hội có những chuyện đột biến, hệ thống điện toán bị tê liệt thì toàn bộ số tiền trong ngân hàng cũng trở thành con số 0. Thời đại công nghệ thông tin thì khó lòng đặt hết niềm tin vào nó, vào cái ảo trong đời sống thật. Nếu cần thiết, người ta có thể hack vào và làm shut down ngân hàng, hoặc làm nhiều chuyện khác. Và nếu có biến thì chắc chắn mọi người sẽ chạy lên Đạo Viện lúc ấy Thầy sẽ moi thùng tiền đó ra để chi dụng trong hoàn cảnh khẩn cấp...

Trước khi chuẩn bị sang Pháp để làm ủy lạo, Bibi tính đổi tiền dollars sang tiền Euro cho Thầy mang theo, Thầy nói:

- Không cần! Tiền USD bây giờ xuống giá, đổi thành Euro thì uống lắm, anh có chôn tiền Euro nhiều lắm...

Lúc ấy, mọi người mới biết là Thầy có chôn tiền. Thế nhưng trước ngày sang Pháp, Thầy âm thầm moi thùng tiền ấy lên thì toàn bộ số tiền trong đó bị mất sạch, nói đúng ra là “ai đó” có còn chừa lại đúng... 25 đồng. Thế nên, chuyến đi Pháp lần này mọi thứ đều không! Đi một mình và trong túi thì không tiền (25 đồng này Thầy dùng làm quà tặng sinh nhật cho cháu Tâm, con của anh Lân).

Mất tiền thì cũng không sao, vì ngay từ đầu Thầy đã xem là không có nó rồi. Nhưng cái làm cho Thầy e ngại và lo nghĩ nhiều nhất là thùng báu vật của Đức Ngài mà Thầy chôn ở gần đó.

Mấy năm trước, gần như toàn bộ đồ của Đức Ngài đã bị mất sạch, nay chỉ còn thùng báu vật là được chôn ở gần nơi thùng tiền này, thế nên ngồi một mình bên Pháp mà lòng Thầy luôn có điểm nghi. Nghi ngờ nhưng không thể giải quyết được, không thể có được câu trả lời là những thùng ấy có... còn hay không?

Lúc ấy khoảng hơn một giờ khuya tại Mỹ, Thầy gọi về DHL báo Hương gọi một số người cùng đi để moi thùng báu vật của Đức Ngài lên nhưng khi gọi mọi người thì người ta cũng không sốt sắng cho lắm vì bị đánh thức vào thời gian đang say ngủ. Thầy nói:

- Lúc người đang ngủ thì phản ứng của họ là thật. Ai cũng có đời sống riêng, không xem chuyện này làm trọng là điều rất bình thường. Đợi ngày mai thì nhờ họ đào. Thiệt! Không ai canh chừng trộm vào ban ngày cả. Chỉ sợ đêm nay nó hành quân. Có thể Thầy đã có sơ hở vào đêm hôm trước khi moi thùng tiền lên. Nếu Thầy là giặc và nắm được sơ hở này thì Thầy sẽ hành quân ngay trong đêm nay nên mình phải ngừa trước một phút, trước khi người ta ra tay thì vẫn là ngừa. Mình chỉ sợ mình không nghĩ tới, chứ không sợ mình làm sớm.

Thầy nghi mình đã mắc sơ hở lúc đâu, vì lúc đó đang đêm mà Thầy chong đèn sáng để đào thùng tiền, lại không thả chó để nó phát hiện có người chung quanh không? Biết đâu mình đã bị... phát hiện? Mà “giặc” thì đây rầy chung quanh chứ đâu có xa! Chỉ cần một ánh mắt phóng tới thì cơ hội mất mát đủ để có. Nếu lỡ do sơ hở của ngày hôm đó mà thùng đựng đồ Bảo Vật của Đức Ngài bị mất, thì thời gian xảy ra chuyện vẫn còn rất gần, sơ hở của người đánh cắp nếu có chắc chắn còn lưu lại nhiều và dễ điều tra hơn.

Còn sơ hở ở thời gian xa chỉ có khi Thầy đào chôn giấu thùng đồ này. Lúc ấy, Thầy và các vị làm việc lao động tại Đạo Viện rồi lâu lâu Thầy... “biến mất” một chút, để âm thầm ra địa điểm chôn giấu mà đào một mình.

Thầy nhớ, lúc ấy vừa đào vừa... ré tên chủ Lành (xin lỗi chủ Lành) vì đất ở Đạo Viện nó rất cứng, là đất núi nên có đá nhiều, đào rất khó khăn mà chủ Lành lại đóng một cái thùng thiệt là bự. Vì thùng bự cần một lỗ lớn nên không thể đào được một lần mà cứ phải liên tục “biến mất” trong công việc để đi đào kiểu “du kích” nhiều lần.

Rồi có một lần Thầy bị ... phát hiện, chủ Ngọc thấy Thầy biến mất nên mới đi tìm và Thầy đã giật mình khi nghe giọng nói của chủ kể bên:

- Ủa? Thầy đào cái gì vậy?

Thời gian ấy thì Thầy cũng chưa biết rõ khả năng “thông tin” với thiên hạ của chủ ấy tới đâu (xin lỗi chủ Ngọc) nên Thầy mới chỉ vào một cái cây mà Thầy mang theo:

- Thầy đang trồng cái cây này!

Thấy chỗ đã bị “bể” nên Thầy âm thầm tìm chỗ khác, và vài ngày sau thì chủ ấy vẫn tới thăm “chôn cũ”, vẫn:

- Ủa? Sao cây này vẫn còn nằm nguyên ở đây mà Thầy chưa chịu trồng?

Chỉ sợ chủ nói bâng quơ với một ai đó mà người vô tình nghe hay người hữu ý nghe sẽ là một vấn đề:

- Làm việc mệt mà ông Thầy không chịu đi nghỉ, lại lo đi trồng cây!

Khi nghe như vậy thì người ta sẽ đánh dấu hỏi “úa trồng cây? Sao mình hông nghe ông nói chi vậy cà? Mà trồng cây gì? Trồng ở đâu? Hỏi xem ông có cần giúp gì không?”... May đó là sự phát hiện được nói ra, vậy còn sự phát hiện không được nói ra thì sao?...

Rất may, mọi nghi vấn đã được giải, báo cáo của Hương cho biết là kho tàng của Đức Ngài để lại vẫn còn nguyên!